Reconciliació

Per DavidG el dv., 15/03/2019 - 22:09

Quan ens trobem uns quants i constituïm un “nosaltres”, ens agrada sentir-nos cohesionats; enfortim els lligams que ens fan viure el moment, com si fóssim usuaris exclusius de l’instant.

Sovint quan l’anhel de cohesió és més gran que la gràcia de la comunió, reforcem els vincles a base de menystenir els qui no són al nostre cercle. Així, menystenint i menyspreant l’altre fins a la burla, ens sentim falsament forts. Potser ni tan sols ens n’adonem, perquè sols volíem posar en valor que estàvem segurs, compromesos els uns amb els altres,

De vegades, és així quan els homes parlen de les dones. I, al revés, quan elles se’n riuen d’ells; quan els d’un poble parlen del poble veí; o quan els d’un partit parlen del contrincant; i quan els d’aquella tendència opinen sobre l’altre estil. També, quan els que tenim una manera de resar ens en riem de les maneres d’altres.

A mesura que critiquem, avancem deixant un rastre de ferits, contusionats i gent amb la seva dignitat tocada de mort. A cops de colze, els desplacem per consolidar el nostre espai.

El cinquè manament del decàleg bíblic vetlla pel respecte a la vida com a redós sagrat. Però, Jesús, en la justícia del Regne de Déu, va més enllà i proposa evitar els enuigs, els menyspreus i els insults, car son llavors de mort. Tot això expressa l’amargor del cor tancat que no ofereix espai per a que l’altre entri. I si neguem l’espai a l’altre, també estem negant l’accés a Déu..

Per això, prego avui pels homes i les dones que desplaço als marges del camí deixant-los malferits. Prego i reconec que el que dic, de vegades, fa mal. Poso les seves vides i la meva en mans de Déu, perquè sols Ell ens podrà guarir el cor fins a la reconciliació.